

Залізниця, як путівник життя Ольги Бурової

Кажуть, що людина народжується із наперед визначеною долею. Ця фраза спадає на думку, коли згадую залізничницю із майже 50-річним стажем – Ольгу Євстахіївну Бурову (на фото).

Холодної грудневої днини 1944 року 13-літня Ольга Смуk (дівоче прізвище Ольги Бурової) разом із 11-річним братом Антоном та 8-літньою сестрою Ганнусею враз стали сиротами при живих батьках: їх маму і батька, 6-літню сестричку та 16-річного брата відправили на поселення в Сибір. Невідомо якою була б доля трьох неповнолітніх дітей, якби не молодший брат їхнього батька – Євстахій Смуk. Він мав шестеро маленьких дітей, але записав двох племінниць та племінника, як рідних.

– Ось так я стала по-батькові Євстахіївною, – згадує Ольга Бурова. – А народилась я в селі Хоросниці на Львівщині, убагатовитій селянській сім'ї. Незважаючи на те, що у батьків нас було восьмеро, біди і скрути ми не знали. Тато і мама невтомно трудилися у господарстві, забезпечували нас усім необхідним. Ми повсякчас відчували мамину ласку і батькову любов. Та забезпечені люди з міцними родинними коріннями не потрібні були ні польській владі, яка тут панувала до 1939 року, ні радянській, яка приїшла їй на зміну. При польській владі наш маєток спалили дотла, а коли ми його відбудували, то радянська влада повважала моїх батьків куркулями і вивезла їх на Сибір.

З великою любов'ю і повагою згадує Ольга Бурова батькового брата.

– Його ім'я для мене дороге. Він замінив нам і батька, і матір, ставився до нас, як до своїх дітей, – каже Ольга Євстахіївна. – Те, що Євстахій Смуk був залізничником, визначило і мою подальшу долю. Він допоміг мені влаштуватися на роботу у Львівську дистанцію колії, де я ще зовсім юною, ледве тримаючи кайло в руках, ремонтувала колію у сніг, дощ та спеку. На фізичні труднощі не зважала. До кожної роботи ставилася як до подарованої Богом. Дуже тишилася, що можу на зароблені гроші купувати харчі для себе і молодших братика та сестрички, ще й якусь копійчину надіслати мамі. Я була дуже щасливою, коли у грудні 1950 року, знову ж таки за допомогою свого другого батька, перейшла працювати на головний львівський двірєць, як тоді називали залізничний вокзал, який захоплює погляд нескінченного живого потоку вічно заклопотаних пасажирів своєю неповторною архітектурою.

– З того часу сорок шість років я мала щастя трудитися в цій прекрасній споруді, – продовжує свою розповідь Ольга Євстахіївна. – Спочатку працювала прибираль-

ницею. Тримала порядок так, щоб усе довкола блищало і сяяло чистотою.

Її старанність помітило керівництво вокзалу і невдовзі Ольгу перевели на посаду перонного контролера, адже в ті часи пасажирів на перон не пропускали без спеціального квитка. Тож вона ретельно слідувала, щоб не було порушень. Потім була робота заготівельника посадочних талонів та адміністратора квиткових кас, а у травні 1958 року, після підготовчих курсів, Ольгу Бурову перевели на посаду квиткового касира. Цій роботі вона віддала майже сорок трудових літ.

– Тоді робота квиткового касира суттєво відрізнялася від теперішньої, – розповідає ветеран. – В її основі лежало тарифне керівництво, з допомогою якого на рахівниці вираховувалась вартість квитка до станції, куди замовляє квиток пасажир. Дані про наявність квитків на той чи інший потяг надавало керівництво вокзалу. За роботою із нескінченною вервечкою пасажирів непомітно минала робоча зміна. Хоча вдома на мене уже чекала маленька донька, я ніколи після закінчення зміни не закривала віконечко каси перед обличчям пасажирів. Не залишалася байдужою до людських поглядів, з надією звернених до мене, до слів “пошукайте, будь-ласка, квиточок, може знайдете, бо дуже треба”. Старалася зробити усе, що від мене залежало, щоб людина не відходила від каси ображеною. Коли ж не було потрібного квитка, підтримувала пасажира співчутливим словом. І хоч до віконечка каси підходили різні люди, з різним настроєм, ніколи не підвищувала голос, не відповідала на хамство хамством, завжди уважно вислуховувала кожного пасажира. Прагнула бути із кожним ввічливою і навіть коли дуже втомлювалася, не забувала про те, що треба робити людям добро. Так мене вчили в сім'ї.

Здавалося, випробування долі, які лягли на її плечі ще змалку, могли її озлобити. Але Ольга Євстахіївна наголошує, що навпаки, біди, які довелося їй пережити, навчили її бути добрішою до людей. Коли робиш добро іншим людям, то воно до тебе неодмінно повертається.

Слухаючи її, мимоволі згадувала, як, збираючись у відрядження, нерідко й сама зверталася до квиткового касира Ольги Бурової за посадочним талоном на поїзд до службового квитка. Завжди уважна, привітна, Ольга Євстахіївна ніколи не виконувала свою роботу байдуже. Уважно вислухавши, нерідко

рекомендувала найзручніший поїзд за часом відправлення зі Львова та прибуття до необхідної станції. Що й казати, практично всі працівники “Львівського залізничника” звертались до Ольги Бурової за квитками, коли їхали у відрядження або ж у відпустку.

Вона щедро ділилась досвідом роботи квиткового касира, а ще вчила мистецтву спілкування із людьми. І завжди залюбки йшла до них. Вчила новачків працювати не тільки в касі, але й компостувати проїзні документи безпосередньо у вагонах поїздів далекого сполучення, що суттєво поліпшувало культуру обслуговування пасажирів, адже для продовження подорожі їм не потрібно було звертатись у касу на вокзалі.

За сумлінну працю Ольга Бурова отримала немало заслужених подяк, неодноразово була переможцем трудового суперництва, кращим квитковим касиром залізниці. Є в Ольги Євстахіївни медаль “Ветеран праці” та іменний годинник Міністерства шляхів сполучення СРСР. А ще вона зберігає депутатські мандати, які нагадують їй про клопітні депутатські будні упродовж п'ятнадцяти років. Рідко хто може похвалитись таким стажем, а також низкою добрих справ, що були зроблені для виборців – мешканців Левандівки.

Пригадую, як Ольга Євстахіївна не раз приходила до нас в редакцію, розповідала про свої депутатські справи, спочатку як депутат Львівської міської ради, а згодом – Залізничної районної ради міста Львова. На сторінках газети “Львівський залізничник” публікувались матеріали про роботу депутатської групи при ЖЕКУ №306, яку очолювала депутат Ольга Бурова. Вона з честю виконувала депутатські обов'язки і, образно кажучи, стала доброю господинею на Левандівці. Це завдяки турботі та наполяганням Ольги Євстахіївни тут з'явилися і пральня самообслуговування, і філія дитячої поліклініки, і троллейбусна лінія, вирішили транспортну проблему сполучення мікрорайону залізничників із центром міста за рахунок додаткового автобусного маршруту №25. Це далеко не повний перелік добрих справ, до вирішення яких долучилася тодішній депутат Ольга Євстахіївна Бурова. З особливою увагою вона ставилася до виконання побажань виборців. Та й сама, мешкаючи на Левандівці, бачила проблеми, які треба вирішувати.

Люди, які не раз обирали її депутатом, продовжують звертатись до неї зі своїми проханнями навіть зараз. Незважаючи на те, що Ольга Бурова давно не депутат, але докладає усіх зусиль, щоб допомогти: тут спрацьовують авторитет Ольги Євстахіївни та її енергійний харак-

тер. Для прикладу, нещодавно подбала, щоб у їхній багатопверхівці поставили нові вхідні двері і кодовий замок.

До речі, саме сусіди Ольги Євстахіївни – залізничники родин Матросових, Фадєєвих, Даніків, Сазанських, Тимковичів, Лесиків та Єфременків надіслали в редакцію листа із проханням розповісти про надзвичайну людину, ветерана, колишнього квиткового касира Львівського вокзалу Ольгу Євстахіївну Бурову. Зокрема інженер з охорони праці господарської служби управління залізниці Олена Матросова зазначила: “Ольгу Євстахіївну Бурову я знаю з дитинства, з того часу коли ми отримали квартири і стали сусідами на сьомому поверсі 14-поверхового будинку по вулиці Широкої на Левандівці. І моя мама ще змолоду потоваришувала з Ольгою Євстахіївною. Мама часто хворіла і, коли виникали якісь проблеми, Ольга Євстахіївна завжди була поруч. Минули роки, уже 15 літ моєї мами нема серед нас, але Ольга Євстахіївна і далі залишається для мене, як у далекому дитинстві, тьотею Олею, доброю і щирою людиною, яка безкорисливо опікується сусідами. З її обличчя ніколи не зникає доброзичлива усмішка, яка дарує іншим гарний настрій. Тож бажаємо вам, дорога наша Ольго Євстахіївно, міцного здоров'я, довгих років життя і сонячних днів”.

Цитуючи ці слова з листа сусідки Ольги Бурової, я водночас вдячна їй за нагоду приємного спілкування із давньою знайомою, бо це була зворушлива мандрівка непростими життєвими дорогами Ольги Бурової, яка, незважаючи на випробування долі, не зачерствіла душею, не зігнулась під тягарем сумних спогадів, а з добром та вірою в Бога усе життя йде назустріч людям, віддаючи свою добру енергетику родині, сусідам, друзям та знайомим. І від того, мабуть, стає сильнішою, бо, як каже Ольга Євстахіївна, “добро завжди творить добро”.

Ставши залізничницею з легкої руки свого другого батька – Євстахія Смука, Ольга Євстахіївна передала доньці Ромі любов до залізниці та свій багатий трудовий досвід, адже

до виходу в 1996 році на пенсію була її наставницею. Торік справу бабусі продовжила онука Оленка. За сприяння Ольги Євстахіївни вона також працює квитковим касиром головного вокзалу Львова.

Внук Ольги Євстахіївни, зять і чоловік внучки також залізничники. Вона зізнається, що щаслива від їхнього вибору, адже залізниця для неї та її родини – спільна доля. Ольга Бурова просить Бога, щоб трудове життя її родини складалося так само щасливо, як і в неї, щоб їм на життєвому шляху траплялися тільки хороші люди і щоб усе їм вдавалося так, як свого часу їй.

Ольга Євстахіївна гортає свою трудову книжку, яка рясніє записами про подяки, преміювання, переглядає нагороди та пригадує, з якої нагоди вони були одержані, зокрема немало премій отримувала з нагоди різних свят, у тому числі й до Дня залізничника. Правда, самій рідко доводилось брати участь у святкуваннях: такий режим роботи квиткового касира. Дивимось старі фотографії, що зберегли обличчя колишніх працівників Львівського вокзалу. Багатьох уже нема на цьому світі, у т.ч. й багаторічного начальника вокзалу Львів Василя Даниловича Вишневича. І Ольга Бурова занурюється у спогади своєї молодості, коли на вокзалі проходились школи обміну передовим досвідом із обслуговування пасажирів. І приїжджали до нас з усіх залізниць СРСР фахівці, щоб повчитись у львів'ян. Ольга Євстахіївна каже, що їй завжди було приємно писати “місце праці – залізничний вокзал Львів”.

“Мені щастило на добрих людей, на добру роботу”, – не раз наголошувала Ольга Бурова під час нашого спілкування.

Вона згадувала колег по роботі, родичів, друзів, сусідів багатопверхівки, де їй добре знають і старі й малі. І обличчя випромінювало радість. Спостерігаючи за Ольгою Євстахіївною, зрозуміла, що її життєве щастя є результатом її простої і мудрої життєвої філософії, про яку дуже гарно сказано у Святому письмі в Еклезіаста: хліб свій пускай по воді, бо по багатьох днях знов знайдеш його...

Орися ТЕСЛЮК

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресстраційне свідчення
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Богдан ЮРОЧКО.....226-59-27
Коректор Валентина СУГАК.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський
Залізничник

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1. E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 38 357.
Замовлення 337.

Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА ..... 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.